Калиноньку стяли. Плавний рівнесенький зріз…
Доля така — у смерек, у дубів, у беріз.
Чим дорожила — найшвидше крізь пальці стекло,
Йдеш, озираєшся: Господе, що то було?

Руки обмацують камбію темні шари —
Твірну матерію, що лиш на два кольори…
Як гуготіла, гіллям до сонця рвалась!
Не наліталася, не налюбилась, не набулась.

Тепле гладеньке кружальце. Листвяне сміття
Вітер легенько кудись розвіва, заміта,
Лелека посивів, упав на крило соловій,
Слово замкнулося – переламав суховій.

Серце зітліло. Рахую по кільцях літа…
Там — джерело, літорості, а там — болота...
Долю читаю по тому химерному пню:
Кільця як шалик… Або як зашморг вогню.

Є ж таке в долі — ні на стілець, чи дрова…
Дитина-калина, а по судьбі – удова.
Лиш на сопілку, чи на лелече крило…
Рахуєш ті кільця: що ж воно, що то було?

Наталя Дзюбенко-Мейс